

Už tradiční předvánoční večer v rozlehlé jídelně kozí farmy Terezky a Vaška Drexlerových na Kalku začal vlastně už ve čtvrtek před Mikulášem koncertem **Stráníků** v litvínovském kostele. Luboš znovu potvrdil, jak má otevřené srdce – zřejmě po svých krkonošských předcích – a tak samozřejmě, jako zapadl k němu a Verunce Míra Ošanec nebo svého času kus kapely Marien nebo Jarda Matějů nebo mnozí další, tentokrát rozšířili Luboše, Veroniku a Míru bývalý člen Stráníků Jarda Popelka se ženou a bývalá bigbandová zpěvačka se stále nádherným hlasem Terezka Drexlerová.

V pátek – na Mikuláše – dostaly na frak obvyklé meteorologické předpovědi o východu a západu sluníčka, protože na Kalek přijel kapelník a tvůrce bezvadné bohumínské skupiny Sluníčko **Ota Maňák** a zatímco Drexlerovic rodina se rozšířila o děvčata pracující vedle v Německu a další rodinné příslušníky, kteří všichni pomáhali připravovat občerstvení a milé prostředí na sobotní koncert – Sluníčko se chopil kytary a hrál a zpíval, až všichni s údivem zjistili, že jsou čtyři ráno. V sobotu podvečer už byla jídelna plná, psiska se kamarádila s každým, kdo to dal najevo, kulečnickový stůl byl zakryt deskou a na ní spousta mikulášských dárků, dárečků a taky parohy, které shodil – jak se přiznal na internetu – Ota Maňák.

Posezení začalo poutavým vyprávěním **Standy Motla**, který samozřejmě pověděl zážitky ze své nedávné cesty do Chicaga, takže potěšil zaplněnou jídelnu líčením, jak věren svému pojetí humoru přesvědčil tmavého chicagského řidiče taxi, že je vnukem Al Caponeho a zanedlouho se to – znáte taxíkáře – rozšířilo po celém Chicagu. Ale došlo i na další témata z neskutečně široké škály Standovy investigativní žurnalistiky, ostatně již je na světě čtvrtý díl jeho knihy – nebo knih – o cestách za oponu času.

Vyprávění na chvíli přerušilo hraní Oty Maňáka, který mezi posluchači objevil **Petra Římského**, a tak tato dvojice hrála, aby si Standa mohl vydechnout a dočkal se i toho, na co se těšil už cestou na Kalek – až zazpívá

Terezka

a nejen

Černou Jessii

Po dokončeném vyprávění, které posluchači přerušovali zaslouženým potleskem, a Standa se pořád divil, jak ho napjatě poslouchají, když je přece vlastně introvert, má dysfunkci mozku, nic nezná atd. Pokoušel se zhanobit ještě dalšími negativy, ale ti co přijeli na Kalek, zejména ti, co už ho slyšeli před rokem i dvěma nebo v radiu či televizi, se oklamat nenechali a dali najevo, co to je za věc mít takového spoluobčana.

Na řadu přišly další písničky Oty Maňáka, Petra Rímského či Luboše Stráníka, který tam byl bez Verunky, protože litvínovské kostelní zpívání odskákala ztrátou hlasu a kus dál po českoněmecké hranici v Českém Jiřetíně se doma kurýrovala. Přišla o výbuch nadšení, když se ve dveřích jídelny objevila svatá trojice a v doprovodu dvoumetrového Mikuláše, civilním jménem Jirka Sító, normálně bytem v Ostrově u Karlových Varů, byl identifikován čert Ota Maňák a anděl Stáňa Koucká, máma Zašitých písničkářů. Všichni tři, následující Mikulášovu berlu, se protahovali mezi obsazenými stoly a rozesmátí stolovníci museli ze svých hlav vymáčkout nějakou básničku, protože jinak by jim anděl z košíčku nedal dárek. A zase se hrálo a zase se zpívalo, trio kytaristů rozšířil Míša Král po Lubošově kytáře sahal Jarda Popelka i Stáňa Koucká, repertoár se rozšířil nejen o další folkové hity, ale i národní písně, Semafor, Matušku – zkrátka byl to svatvečer, jaký bychom přáli každému.